

и му бае надъ главата: „болень здравъ носи, болень здравъ носи“ и пр.

Но колкото и да рисуваме нашия „кумчо вълчо“ за глупаво животно, това въ действителность не е така.

Вълкътъ по своята умствена прозорливость и съобразителность не е по-долу отъ „хитрата“ кума лиса, нито пъкъ е по-глупавъ отъ другитѣ диви звѣрове изъ нашитѣ гори. Това се потвърждава отъ многото наблюдения и бележитѣ на наши и чуждестранни ловци. Нѣщо повече, вълкътъ мжчно попада въ примкитѣ на ловцитѣ, отбѣгва капанитѣ и майсторски прикрива следитѣ си, когато преминзва отъ едно мѣсто на друго. Зимно време, ако сж група вълци, никога не се движатъ въ безпорядкъ, а всѣки вълкъ стѣпва въ стѣпкитѣ на първия вълкъ, водача имъ. Умнитѣ прояви на вълцитѣ сж описани майсторски отъ американския писателъ — Джекъ Лондонъ, въ книгата му „Бѣлия жбъ“, романъ преведенъ и на български езикъ. Погледнато научно вълкътъ не е вече глупавия „Кумчо вълчо“, а единъ доста сериозенъ нашъ неприятелъ — звѣръ.

Вълкътъ се срѣща въ Европа, Америка, Азия. Нѣма го въ Австралия и Африка, но въ черния материкъ го замѣства неговия събратъ — гърбавата и грозна хиена.

Въ Европа вълкътъ се е срѣщалъ почти навсѣкжде, но напоследкъ на много мѣста е изчезналъ. Така, днесъ нѣма вълци въ сев. и срѣдна Германия, въ Холандия, въ Белгия, въ Дания, кждето е изтрѣбенъ напълно и е станалъ музейна рѣдкость. Обаче въ източна Европа, скандинавскитѣ страни, Русия, съ своя Сибиръ и отъ тукъ по цѣла Азия, вълци има въ голѣмо количество.

Въ Европа вълкътъ живѣе обикновено изъ високитѣ планини обрасли съ буйни гори, а на нѣкои мѣста, както Испания, вълци се срѣщатъ и изъ низинитѣ, около жилищата на стопанитѣ-скотовѣдци. Въ България има вълци почти въ всички планини, откждето зиме слизатъ и къмъ полетата.

Вълкътъ е близъкъ сродникъ на домашното куче. Много пжти мжчно бихме различили вълкъ отъ